BIURO DZIEKANÓW
Wpłynęło dnia 9.04.2024 r.

Zelów, 23.02.2024

Dr hab. Dariusz Rogut, prof. AP
Instytut Historii
Akademia Piotrkowska
Ul. Słowackiego 114/116
97-300 Piotrków Tryb.

Ocena aktywności naukowej i organizacyjnej dra Daniela Koresia oraz recenzja jego osiągnięcia naukowego przedstawionego w postępowaniu habilitacyjnym (rozprawa *W cieniu wyroku na miasto. Pułkownik dyplomowany Józef Szostak Filip (1897–1984). Biografia szefa Oddziału III i szefa operacji KG AK*, Wrocław–Warszawa 2023, ss. 768), opracowana na podstawie Uchwały RDH/41/2023 Rady Dyscypliny Historia Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie z dnia 6 grudnia 2023 r.

Sylwetka naukowa Habilitanta

Dr Daniel Koreś jest absolwentem Instytutu Historycznego Uniwersytetu Wrocławskiego, gdzie w 2002 r. ukończył studia magisterskie. Również w IH Uniwersytetu Wrocławskiego w 2008 r. uzyskał stopień doktora nauk humanistycznych z zakresu historii XX wieku broniąc dysertacji: „Generał brygady Aleksander Radwan-Pragłowski (1895-1974)". Od 2010 r. zawodowo związał się z Instytutem Pamięci Narodowej, początkowo w Warszawie, a następnie przez kolejne lata z Oddziałem IPN we Wrocławiu. Pracując w Biurze Edukacji Publicznej/ Biurze Edukacji Narodowej IPN realizował edukacyjne projekty ogólnopolskie oraz regionalne. Przez dwa lata pełnił również funkcję dyrektora Archiwum Wojskowego w Oleśnicy. Pracę *stricte* dydaktyczną realizował jako adiunkt w Akademii Wojsk Lądowych oraz w Instytucie Historycznym Uniwersytetu Wrocławskiego, gdzie prowadził m.in. ćwiczenia z: historii sztuki wojennej, historii powszechnej XIX w.; historii powszechnej po 1945 r. oraz wykłady z historii Polski od X

do XX w. Od 2018 r. zawodowo związał się z Wojskowym Biurem Historycznym im. gen. Kazimierza Sosnkowskiego w Warszawie, gdzie obecnie pracuje w Sekcji Wydawniczej.

Ocena osiągnięcia naukowego ***W cieniu wyroku na miasto. Pułkownik dyplomowany Józef Szostak Filip (1897–1984). Biografia szefa Oddziału III i szefa operacji KG AK*, Wrocław–Warszawa 2023, ss. 768.**

Autor biografii już we Wstępie pisze: „Biografistyka wojskowa XX w. nie jest łatwą dziedziną pisarstwa historycznego. Potwierdzeniem tej tezy jest dotychczasowy dorobek wydawniczy, który zarówno w kwestii swej wielkości, jak i wartości merytorycznej pozostawia wiele do życzenia. Niestety, progres w tym zakresie jest na przestrzeni ostatnich lat stosunkowo skromny. Ciągle zauważalne są znaczne deficyty wśród biografii najważniejszych oficerów Wojska Polskiego (także tego ludowego czy też odrodzonego), Polskich Sił Zbrojnych na Obczyźnie czy Armii Krajowej". I trudno się z nim nie zgodzić. Należałoby rzec – niestety. Mając niezmiernie bogatą historię walk z niemieckim i sowieckim okupantem, dziesiątki tysięcy uczestników walk o niepodległość, setki dowódców różnych szczebli, polska biografistyka wojskowa w tym obszarze wydaje się być mniej niż skromna. Dotyczy to nie tylko biografii oficerów Komendy Głównej Armii Krajowej czy dowódców poszczególnych Obszarów i Okręgów AK, ale także dowódców niższych szczebli i różnych formacji niepodległościowych (w niewielkim stopniu wypełniają ta lukę tytaniczne prace o charakterze słownikowym, np. Marka Gałęzowskiego czy serie wydawnicze: *Małopolski słownik biograficzny uczestników działań niepodległościowych 1939-1956* i wydawany obecnie przez IPN *Konspiracja i opór społeczny w Polsce 1944–1956. Słownik biograficzny*). A przecież mieliśmy wielu nietuzinkowych oficerów i żołnierzy tworzących Polskie Państwo Podziemne i Polskie Siły Zbrojne w różnych obszarach służby dla Niepodległej (organizacyjnej, operacyjnej, wywiadowczej) a zapomnianych przez współczesnych. Warto byłoby skierować zainteresowania badawcze młodych adeptów historii w tym kierunku.

Odnosząc się już do oceny monografii stanowiącej podstawę do nadania stopnia doktora habilitowanego w obszarze nauk humanistycznych w dyscyplinie historia, należy stwierdzić, iż przedstawiona praca spełnia kryterium w tym zakresie. Rozprawa została

bardzo dobrze przygotowana i profesjonalnie wykonana. Biografia płk. dypl. Józefa Szostaka przedstawia jego postać w pełnym wymiarze. Jest biografią nie tylko całkowitą, ale przedstawiającą losy bohatera na tle wydarzeń, których był uczestnikiem. W obrębie narracji o bohaterze biografii zostały umiejętnie włączone kwestie problemowe. Jest to olbrzymia wartość publikacji, która pozwala wyjaśnić, a nawet ujawnić, wiele zakulisowych działań czy postaw osób (oficerów KG AK) mających wpływ na wydarzenia w okupowanej Polsce i bezpośrednio do Powstania Warszawskiego.

Publikacja składa się ze wstępu, dwunastu rozdziałów, zakończenia, wykazu skrótów, bibliografii oraz indeksu nazwisk i indeksu geograficznego. Liczy 768 stron wraz z dodatkową ikonografią. Została wydana nakładem Wydawnictwa Instytutu Pamięci Narodowej. Jej recenzentami byli dwaj wybitni polscy historycy: dr hab. prof. ASzWoj Sławomir Cenckiewicz oraz prof. dr hab. Mariusz Wołos z Uniwersytetu Pedagogicznego im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie, którzy charakteryzują się niepodważalnym oraz dużym dorobkiem naukowym, także w zakresie biografistyki.

Autor książki przyjął, w pełni zasadnie, układ chronologiczno-problemowy. Poszczególne rozdziały są zróżnicowane objętościowo, ale nie w każdym przypadku, co wyjaśnia logicznie Autor, było możliwe ich równomierne przygotowanie.

Odnosząc się do samej postaci swojego bohatera, dr Koreś przedstawia chronologicznie poszczególne etapy życia i kariery zawodowej Szostaka począwszy od 1915 roku, gdy wstąpił on do I Brygady Legionów Polskich. Po wojnie polsko – bolszewickiej zostaje absolwentem elitarnej Wyższej Szkoły Wojennej w randze oficera dyplomowanego. W 1936 r. trafia do Oddziału III Operacyjnego Sztabu Głównego, którego zadaniem jest opracowanie planów operacyjnych walki zarówno ze wschodnim agresorem (plan „W"), jak i zachodnim („plan Z"). W czasie wojny obronnej 1939 r. płk Szostak dowodził 13 Pułkiem Ułanów Wileńskich. Nie trafia do niewoli, nie nawiązuje kontaktu z konspiracją, ale ukrywa się do lata 1941 r. (jak wyjaśnia Autor prawdopodobnie ze względów osobistych). Wówczas dopiero kontaktuje się z kierownictwem ZWZ, które kieruje go do Oddziału III Operacyjnego Komendy Głównej. W 1943 r. zostaje szefem Oddziału III i awansuje do stopnia pułkownika dyplomowanego. Punktem przełomowym w karierze Szostaka staje się wybuch Powstania Warszawskiego i jego postawa popierająca stronnictwo „jastrzębi" reprezentowane przez znanego mu osobiście gen. Leopolda Okulickiego i gen. Tadeusza Pełczyńskiego „Grzegorza". Dzięki temu zostaje szefem

operacji i I zastępcą szefa Sztabu KG AK ds. Operacyjnych. W tym momencie warto na moment podkreślić samą atmosferę w KG AK, w której Szostak „Filip" był jedną z kluczowych postaci. Należał do grupy oficerów sztabu ścisłego Dowództwa AK, która chciała walczyć aż do końca, a którą niezmiernie ciekawie i wnikliwe, wraz z toczącą się wówczas w niej grą, przedstawił dr Koreś.

Kolejne rozdziały biografii są równie interesujące i odnoszące się powojennych losów Szostka, tzn. jako dyrektora kopalni glin ogniotrwałych w Jaroszowie na Dolnym Śląsku i aresztowaniu przez funkcjonariuszy Wojewódzkiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego w 1950 r. Te trzy ostatnie rozdziały opisują faktyczną próbę zniszczenia go przez komunistyczną policję polityczną, jako obywatela – z ich punktu widzenia – drugiej kategorii. Warto podkreślić niezmiernie umiejętne wykorzystanie przez dr. Koresia zasobów archiwalnych Instytutu Pamięci Narodowej, w tym jakże specyficznych źródeł w postaci donosów agenturalnych, zarówno agentury celnej jak i tajnych współpracowników. Niemniej warto zwrócić uwagę, że oprócz mjra kaw. Adama Malewskiego, jednego z najbardziej aktywnych agentów bezpieki w rozpracowaniu środowiska akowskiego, byłego szefa Wydziału III dowództwa Grupy „Północ" w Powstaniu Warszawskim, który przez ponad trzydzieści lat infiltrował środowisko akowskie jako TW „Zawodowiec" i TW „Chłopicki", swój niechlubny udział miał także kpt. Kazimierz Malinowski „Mirski". Ten były zastępca szefa Oddziału V (Łączność i Dowodzenie) Okręgu Warszawskiego AK, według zapisów ewidencyjnych informator ps. Telefon (X 1950 - XI 1955) Wydziału III WUBP, był wykorzystany do rozpracowania wyższych oficerów Komendy Głównej AK, podziemia antykomunistycznego w powiecie Garwolin oraz w Mławie. Później jako TW „R-70" (V 1958 - X 1989) Wydziału III-I SB skierowany został do m.in. rozpracowania kontaktów ppłk. inż. Kazimierza Krzyżaka „Kalwina" w Polsce (od 1961), środowiska kombatanckiego AK, w tym mjr. Franciszka Amałowicza „Tatara", oraz działaczy i członków komunistycznego Związku Bojowników o Wolność i Demokrację Zarządu Okręgowego w Warszawie.

W odniesieniu do strony stylistyczno-językowej nie mam większych uwag. Praca napisana jest językiem prostym, przemawiającym do potencjalnego czytelnika, aczkolwiek czasami może nazbyt obrazowym. Nie umniejsza to jednak w żadnym stopniu jej wysokiej oceny.

Odnosząc się do oceny wykorzystanych źródeł należy podkreślić, iż dr Koreś wykorzystał praktycznie wszystkie możliwe źródła archiwalne oraz niemiernie ważne, a dla niektórych rozdziałów pracy, wręcz fundamentalne, dokumenty z archiwum prywatnego Józefa Szostaka (dokumenty, listy, prywatny dziennik). Oprócz tego cennego zasobu spenetrował także podstawowe, tym bardziej dla biografistyki wojskowej, zespoły: Wojskowego Biura Historycznego w Warszawie, Archiwum Instytutu Pamięci Narodowej, Instytutu Polskiego i Muzeum gen. Władysława Sikorskiego w Londynie, Instytutu Józefa Piłsudskiego w Ameryce, Studium Polski Podziemnej w Londynie, a także Archiwum Akt Nowych w Warszawie, Archiwum Państwowego w Warszawie, Archiwum Centralnego Muzeum Jeńców Wojennych w Łambinowicach, Archiwum Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, Archiwum Uniwersytetu Jagiellońskiego, Archiwum Ośrodka „Karta", Archiwum Fundacji Generał Elżbiety Zawackiej w Toruniu. Wykorzystał także dokumenty z zagranicznych archiwów: Archiwum Instytutu Hoovera w Stanford, Rosyjskiego Archiwum Wojskowego w Moskwie, Centralnego Archiwum Ministerstwa Obrony Narodowej Federacji Rosyjskiej w Podolsku, Bundes-Militärarchiv we Freiburgu Bryzgowijskim, Archiwum Międzynarodowego Centrum Badań Prześladowań Nazistowskich w Bad Arolsen. Wykorzystanie literatury przedmiotu należy także ocenić wysoko. W jej skład weszły odpowiednio użyte źródła drukowane, prasa, dzienniki, pamiętniki, wspomnienia, opracowania (także obcojęzyczne), prace niepublikowane oraz strony internetowe.

Należy również podkreślić bardzo dobrze wykorzystany i przygotowany aparat naukowy w postaci przypisów. Nie są to tylko klasyczne przypisy biograficzne, ale w dużej mierze eksplikatywne. Ich zastosowanie wskazuje na wysoki kunszt Autora w posługiwaniu się aparatem naukowym, co umożliwia czytelnikowi szersze spojrzenie na omawiane lub wyjaśniane zagadnienia.

Wartość publikacji podnosi też wykorzystany materiał ikonograficzny. Jest on nie tylko niezmiernie bogaty (liczy kilkaset zdjęć oraz skanów dokumentów), ale także zróżnicowany okresowo i tematycznie. Przybliża postać płk Szostaka w różnych etapach jego życia i służby dla Polski. Wysoka jakość zdjęć, odpowiednie ich rozmieszczenie, również w postaci wkładek, oraz wykorzystanie papieru kredowego podnosi i tak wysoką już wartość publikacji. Indeks nazwisk i indeks geograficzny zostały przygotowane w sposób odpowiedni. Jeśli mogę pokusić się o subiektywną uwagę na przyszłość, to jednie

sugeruję, że dobrze byłoby w indeksie nazwisk zaznaczyć w nieco innej formule agentów policji politycznej, tzn. TW i informatorów, np. w postaci ich wyodrębnienia. Takie rozwiązanie z zasady ułatwia weryfikację nazwisk, pseudonimów i przyspiesza ewentualne wykorzystanie odpowiednich fragmentów publikacji.

Konkludując należy stwierdzić, że podstawowy cel biografii odnoszący się do jak najwierniejszego i obiektywnego odtworzenie życia oraz pracy jej bohatera wraz z odpowiedzią na kilka niezmiernie istotnych pytań badawczych został w pełni zrealizowany przez Autora.

Ocena osiągnięć organizacyjnych i popularyzatorskich

Kolejne kryterium w drodze do uzyskania stopnia doktora habilitowanego dotyczy „wykazania się istotną aktywnością naukową". I w tym przypadku moja ocena Habilitanta jest wysoka. Po uzyskaniu stopnia doktora podjął się realizacji wielu publikacji naukowych oraz popularnonaukowych, które zakończyły się sukcesem. Potwierdza to jego aktywność, kreatywność oraz wszechstronność. Ze względu zasady dotyczące recenzji, skoncentruję się na analizie wybiórczej jego obszernego dorobku. Do jednych z najważniejszych elementów należą bez wątpienia edycje źródłowe, z których należy wymienić: W. Jędrzejewicz, *Rola Józefa Piłsudskiego w odbudowie i umacnianiu państwa polskiego*, (Wydawnictwo IPN, Warszawa 2013); Aleksander Pragłowski, *Od Wiednia do Londynu. Wspomnienia,* (Wydawnictwo „Mireki", Kraków 2016); *Moja służba Niepodległej. Wspomnienia płk. dypl. Józefa Szostaka „Filipa" (1897-1984),* (Wydawnictwo IPN, Warszawa-Wrocław 2019). Równie duże znaczenia, także w kontekście pracy zespołowej, mają opracowania przy współudziale dr. Koresia: *Dzieje Ułanów Jazłowieckich*, red. Juliusz S. Tym, oprac. Krzysztof Goździk, Daniel Koreś, Michał Przybylak, Paweł M. Rozdżestwieński, Juliusz S. Tym, Wydawnictwo IPN, Warszawa 2019 oraz *Bitwa o Ukrainę 1920. Dokumenty operacyjne*, t. 1, red. Grzegorz Nowik, Juliusz S. Tym, oprac. Janusz Cisek, Andrzej Cz. Żak, Jerzy Kirszak, Michał Przybylak, Tadeusz Rawski, Waldemar Strzałkowski, Marek Tarczyński, Warszawa 2016, jak również trzy tomy kolejnych dokumentów: *Front Wschodni 8 X 1918 – 31 XII 1919. Dokumenty operacyjne, t. 1, 8 X 1918 – 6 II 1919*, red. Daniel Koreś, Grzegorz Nowik, koedycja Wydawnictwa ISP-PAN i Rytm, Warszawa 2021 i następne. Należy też odnotować wydanie monografii,

uzupełnionej i rozszerzonej po obronie doktoratu, pt. *Generał brygady Aleksander Radwan-Pragłowski (1895-1974). Studium biograficzne*, Wydawnictwo IPN, Warszawa 2012.

W zainteresowaniach badawczych jednym z głównych nurtów wyłania się biografistyka wojskowa, skupiająca się na oficerach Wojska Polskiego II RP i Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie. Początkowo dotyczyło to gen. bryg. A. Radwana-Pragłowskiego, ale z biegiem czasu postały także teksty odnoszące się do gen. Kazimierza Sosnkowskiego czy gen. Władysława Andersa (*Generał Kazimierz Sosnkowski jako przewodniczący Komitetu dla Spraw Uzbrojenia i Sprzętu oraz Komitetu Wyższej Szkoły Wojennej* [w:] *Kazimierz Sosnkowski żołnierz, humanista, mąż stanu w 120. rocznicę urodzin*, red. T. Głowiński, J. Kirszak, Wrocław 2005; *Udział gen. bryg. Władysława Andersa w kampanii polskiej 1939 r.* [w:] *Generał Władysław Anders – żołnierz czasu pokoju i wojny*, red. A. Szczepaniak, Opole 2008). Niezmiernie interesujące są również publikacje biograficzne, ale wchodzące w nurt badań nad wywiadem i dyplomacją wojskową, w tym: *Pod znakiem wojny – epilog działalności attaché wojskowego w Paryżu i Brukseli płk. dypl. Wojciecha Fydy w 1939 roku* [w:] *Wrzesień 1939 r. z perspektywy służb specjalnych II RP*, red. R. Majzner, Wydawnictwo Taurus, Częstochowa 2017; *Oficer na kluczowej placówce. Początek działalność płk. dypl. Wojciecha Fydy na stanowisku attaché wojskowego w Paryżu*, „Res Historica" 2018, nr 45; *Polski szpieg na niemieckiej służbie. Afera mjr. dypl. Stanisława Kraussa i kpt. intendentury Georges'a Froge'a (1930-1935)* [w:] *Szpiedzy – dezerterzy – renegaci. Wykroczenia i przestępstwa żołnierzy i funkcjonariuszy służb mundurowych w latach 1918-1989*, (seria: „Studia z Historii Wojska Polskiego", t. 2) red. J. Jędrysiak, K. Widziński, Wydawnictwo IPN-WBH, Wrocław-Warszawa 2021; *Tadeusz Pełczyński – „sanator" w armii i zaufany człowiek Józefa Becka w Sztabie Głównym WP?* [w:] *Piłsudczycy i sanatorzy drugiego planu (1926-1939). Portrety zbiorowe i indywidualne*, red. R. Litwiński, M. Sioma, Wydawnictwo UMCS, Lublin 2019. Wysokie walory poznawcze zawierają artykuły dotyczące działalności komunistycznego wywiadu wojskowego, w tym werbunku oficerów pozostających na Zachodzie, w szczególności afery Tatar-Utnik-Nowicki i tzw. „spisku w armii" przygotowanego przez funkcjonariuszy zbrodniczego Głównego Zarządu Informacji „ludowego" WP: *Zanim wybuchła afera TUN. Generał Stanisław Tatar, Komitet Trzech, fundusz „Drawa" i operacja „Brzoza" 1944-1947*, „Pamięć i Sprawiedliwość" 2020, nr 2; *U źródeł afery*

TUN. Generał Stanisław Tatar, rozpad Komitetu Trzech i przekazanie komunistycznemu wywiadowi wojskowemu funduszu „Drawa" 1947-1949, „Przegląd Historyczno-Wojskowy" 2021, nr 1; *Operacja „Sen". Współpraca agenturalna członków samozwańczego Komitetu Trzech – płk. dypl. Stanisława Nowickiego i ppłk. dypl. Mariana Utnika – z wywiadem Polski Ludowej*, „Biuletyn Informacyjny Studium Polski Podziemnej" (Londyn) 2022, nr 15; *Studium uwikłania. Życie i kariera attaché wojskowego w Pradze i Paryżu płk. dypl. Ignacego Bukowskiego (1904-1984)* [w:] *Attaches i przedstawiciele Misji Wojskowych w Wojsku Polskim II RP i Siłach Zbrojnych PRL*, (seria: „Studia z Historii Wojska Polskiego", t. 1) red. B. Kapuściak, Wydawnictwo IPN-WBH, Katowice-Warszawa 2021. Ogółem, jak wynika z informacji Autora, zamieścił on 17 obszernych rozdziałów oraz artykułów poświęconych oficerom WP.

W dorobku biograficznym należy też odnotować dwa tomy, w których dr Koreś był współredaktorem: *Kadry decydują o wszystkim. Studia z biografistyki wojskowej* (Wrocławskie Studia z Historii Wojskowości, t. 4), red. J. Jędrysiak, D. Koreś, G. Strauchold, K. Widziński, Wrocław 2016 oraz *Z dziejów walk o Niepodległość*, t. 3, red. M. Gałęzowski, S. Kalbarczyk, J. Kirszak, D. Koreś, Wydawnictwo IPN, Warszawa 2015.

Także w nurcie biograficznym szczególne miejsce zajmuje zaangażowanie Habilitanta w prace nad biogramami oficerów Wojska Polskiego w ramach „Polskiego Słownika Biograficznego". Efektem końcowym tej żmudnej, ale jakże ważnej pracy, opartej na szerokiej bazie źródłowej i niepublikowanych dokumentach z archiwów polskich i zagranicznych, jest opracowanie kilkudziesięciu życiorysów, częstokroć zapomnianych, oficerów WP II RP.

W dorobku naukowym dr. Koresia znajduje się również kilkadziesiąt artykułów naukowych, w tym kilka recenzji, odnoszących się do polskiej i niemieckiej historii wojskowości w latach 1918-1939 (wojna o niepodległość i granice 1918-1921, sprawy społeczno-gospodarczo-materiałowe, kampania polska 1939 roku, niemiecka broń pancerna).

Warto także zwrócić uwagę na zaangażowanie dr. Daniela Koresia w obszar popularyzowania historii. Na szczególną uwagę zasługuje przygotowanie przez niego serii kolekcjonerskiej 24 publikacji (jako autor lub współautor) prezentujących najważniejsze bitwy polskiej kawalerii z lat 1918-1939.

Należy również odnotować jego aktywność, wykraczającą poza podstawowy obszar zainteresowania, w realizację publikacji pt. *Tak, jak gdyby nas nigdy nie było/As if we had never existed* (Centrum Rozwoju Edukacji Młodzieży, Warszawa 2022), która powstała w ramach programu „80. Rocznica Aktion Reinhard (1942-1943) i wydana została w języku angielskim. W obszarze problematyki żydowskiej mieszą się też interesujące książki (albumy), które napisał wspólnie z Tomaszem Głowińskim – *Żydzi w Armii Andersa* (Warszawa 2019) oraz wspomnianym Głowińskim, Witoldem Mendykowskim i Janem Wiktorem Sienkiewiczem – *Z Armii Andersa do Armii Izraela. Drogi żydowskich żołnierzy Wojska Polskiego do niepodległego Izraela* (Towarzystwo Projektów Edukacyjnych, Warszawa-Jerozolima 2020). To także jeden z aspektów naszej historii, który wart jest nie tylko przypomnienia, ale również podkreślenia. Wartość popularyzatorską tej ostatniej publikacji podnosi fakt jej wydanie w kilku językach obcych, w tym po hebrajsku.

Dr Koreś zdobył też doświadczenia redakcyjne jako redaktor naczelny periodyku „Przegląd Historyczno-Wojskowy", inicjator i redaktor serii wydawniczej „Wrocławskie Studia z Historii Wojskowości" oraz serii wydawniczej w ramach Centralnego Projektu Naukowego IPN „Wojsko Polskie w strukturach państwa w XX w.". Obecnie jest członkiem Rady Naukowej periodyku „Echa Przeszłości" wydawanego przez Uniwersytet Warmińsko-Mazurski.

Do obowiązków recenzenta należy także ocena aktywności Habilitanta w zakresie prezentowania swoich badań w środowisku naukowym oraz zdolności organizacyjnych. W tym obszarze należy ją ocenić pozytywnie. Dr Koreś po obronie dysertacji doktorskiej uczestniczył jako referent w 33 konferencjach naukowych lub dyskusjach panelowych oraz był współorganizatorem 9 międzynarodowych i ogólnopolskich konferencji naukowych.

Na podkreślenie aktywności Habilitanta zasługuje udział, od 2018 r. jako kierownik zespołu, w grancie Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki dotyczącego edycji dokumentów operacyjnych do wojny 1918-1921 (kierownik prof. Grzegorz Nowik), opracowującego dokumenty polskiego frontu wschodniego w latach 1918-1919. W ramach tego projektu ukazały się trzy obszerne tomy dokumentów (operacyjnych, organizacyjnych, dyplomatycznych – w tym z archiwów francuskich i brytyjskich) dotyczących polskich działań wojennych na tzw. froncie wschodnim w pierwszym okresie istnienia II RP. Dr Koreś od 2022 r. został członkiem międzynarodowego zespołu badawczego

kierowanego przez płk. dr. hab. prof. ASzWoj. Juliusza S. Tyma, w ramach projektu realizowanego przez Akademię Sztuki Wojennej „Kampania polska 1939 roku – synteza".

Konkluzja

Dorobek dra Daniela Koresia we wszystkich zrecenzowanych obszarach oceniam pozytywnie. Jego dorobek naukowy, zarówno w zakresie podstawowego osiągnięcia naukowego, jak i pozostałych wymaganych obszarów aktywności jest wystarczający do spełnienia wymogów ustawy do nadania stopnia doktora habilitowanego nauk humanistycznych w dyscyplinie historia (art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* z dnia 20 lipca 2018 r. Z pełnym przekonaniem rekomenduję komisji habilitacyjnej wniosek o dopuszczenia dr. Daniela Koresia do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

Dariusz Rogut